

Kire hallgatunk?

Ezt úgy is megfogalmazhatjuk, hogy mivel tápláljuk az agyunkat? Elkészíthetünk egyfajta étlapot abból, a kínálatból, amivel tömjük a fejünket. Ha végig gondoljuk csak az elmúlt hetünket, hogy kivel találkoztunk, miről beszélgettünk, mit, kit hallgattunk, olvastunk ezzel tápláltuk az elménket. Egyszer láttam a National Geographicban egy képet arról, hogy a világ különböző tájain miből áll egy család egyheti élelme. Egy asztalon az egyheti élelem és mögötte a család. Nagyon sokkoló volt. A Nyugat-Európai családok és mondjuk egy afrikai törzsi család eledele közti különbség. Így azt is végig gondolhatjuk, hogy hogyan töltünk el egy hetet, lelki értelemben, mivel foglalkozunk.

Kire hallgatunk? Mit fogyasztunk?

Akinek adunk a véleményére

Aki fontos nekünk, szeretjük, ismerjük, elfogadjuk

Akit érdekünkben áll meghallgatni, főnökünk, gyermekünk tanára, orvosunk, biztosítási szakember, bankár, stb.

Hogyan hallgatunk? Hogyan eszünk?

Két dolog jutott eszembe

Marina Abramovich, performansz művész, tart olyan elvonulásokat, ahol az alapvető funkciókat tanulják újra az emberek, Járás, evés, nézés, stb. mintha újraindítanánk az alapvető életfunkcióinkat, egyfajta reboot, újraélesztés. Clean the house.

Tehát lehet, hogy azt is újra kellene tanulni, hogy hogyan hallgatunk? A beszédről nem is beszélve.

Friedemann Schulz von Thun kommunikáció pszichológus szerint a közlésnek négy oldala van.

Tárgyi tartalom (avagy: amiről informálok)

Önmegnyilvánulás (avagy: amit elárulok magamról)

Kapcsolat (avagy: mit gondolok rólad, és hogy is állunk egymással).

Felszólítás (avagy: mit akarok elérni nálad).

Tehát amikor beszélgetünk valakivel, egyszerre váltakozik az, hogy én hallgató vagyok, vagy közlő. Ráadásul sem a közlő nincs tudatában, hogy most épp melyik fajta közlés hangsúlyos. Sőt ami még jobban megnehezíti a helyzetet, hogy lehet, hogy az adó, aki mond valamit, az egyik közlésmódban közöl valamit a másik, a hallgató, a vevő egy másik módban hallja meg. És az is igaz, hogy attól függően, hogy kik között jön létre a kommunikáció, ugyanaz a mondat teljesen mást jelent.

Amíg nincs valakivel közös nyelv, addig nehezített a kommunikáció, nem értjük a tárgyi tartalmat, mert nincs mihez kötni a fejünkben a másik által elmondott gondolatot.

Az is lehet a megértés gátja, hogy a tartalom, amit meg akarok osztani annyira idegen a másik világtól, hogy nem érti

Vicces, vagy épp szomorú beszélgetéseket képzelhetünk így el.

A legnehezebb réteg szerintem az önmegnyilvánulási oldal, amikor magamat adom, vagy a másik közlésében azt próbálom kihámozni, hogy azzal amit mond, mit üzen magáról és engem hogyan lát?

A következő beszélgetésben Jézus és a tanítványok között, szintén nagyon érdekes lenne megvizsgálni, ki milyen oldalt hall ki a beszélgetésből.

Azt is jó szem előtt tartani, hogy a beszéd, közlésünknek csak elenyésző része. A nonverbális kommunikáció sokkal fontosabb.

A megannyi nehézség ellenére Istennek mégis ez volt a terve, hogy elküldi a Fiát, aki a testté lett IGE, szó, beszéd és cselekedet, Az ő egyetlen igéje, amit mond minden szavával és tettével, **a szeretet**. Ez az a motor, fő érzés, alapérték, alaptulajdonság, alapidentitás, fő rendező elv, ami áthatja egész földi pályafutását.

Fontos tehát, hogy ki mondja, kinek, mit és miért. és hogyan?

Kire is hallgassunk tehát?

Mikor otthon voltam, nem a híreket néztem, olvastam, hallgattam, hanem az emberekkel, barátokkal, családtagokkal beszéltem, őket hallgattam, hogy hogy látják az otthoni helyzetet, gazdasági, politikai, közéleti, kulturális, egészségügyi, oktatásügyi szempontból. Kerestem a hiteles forrást. A keresztyén könyvesboltban is igyekeztem olyan könyveket választani, amik számomra **megbízhatók, igazi, valós értéket** képviselnek. Manapság az újságíróknak, de az youtubereknek, mindenkinek lehet véleménye. Bárki mondhat bármit, és mi megnézzük, meghallgatjuk. Mi is a fogyasztói társadalomban élünk. És nagyon nehéz megtalálni az igazi hiteles forrást, értéket, ami tényleg táplálék lehet a lelkünknek, szellemünknek. Gyermekeinknek sem tudunk határt szabni, mert magunknak sem. Én is sokszor kapom magam azon, hogy már egy órája a FB-ot nézem és jó elolvasok sok érdekes bejegyzést és cikket, de megkérdem magamat, tényleg ennek volt itt az ideje? Vagy ebédkészítés közben sorozatot nézek a lányommal. Sajnos ez is valamennyire a minőségi idő rovására megy. Jó, mondjuk közösen nézzük. De mégis olyan foglalatosság, ami nem kifejezetten épít. Nem kell mindennek építenie, de szerintem ez a táplálkozás felől megközelítve, nem ehetünk, mindig egyéjszegtelen ételeket. És vannak kifejezetten mérgező ételek is. Közben a Bibliát félve nyitom ki, hogy egy nyúlfarknyi részt felolvassak belőle, reggelente, amíg sül a melegszendvics. Mi van velem? Mi van velünk? Több anyuka is, és bocsánat a személyes megközelítésért, ugyanerről a tünetről számolt be. Miért nem vagyunk határozottabbak, kitartóbbak, szigorúbbak, állhatatosabbak,

amikor a gyerekeink lelki növekedéséről van szó. A test , de még a szellem is nagyon nagy hangsúlyt kap. Mindent igyekszünk megadni, rengeteg különóra, mindent megveszünk, amire csak vágyik, ott vagyunk mellette minden lépésénél, és mégis, tiszteletlen , goromba, lekezelő, ítélkező velünk. De más korosztályt is érint ez a probléma. Nem ülünk az asztalhoz, mindenki külön eszik, közben nézi is a TV-t. Annak is lassan új nevet adunk, sőt ígét, netflixezik. Magyarul egyre általánosabb, hogy lazulnak az erkölcsök, az elvárások, a kötelességek a felelősség, miközben, ha belegondolunk, tudjuk, hogy mindezzel csak a testet tápláljuk. Múlt héten Rotterdamban volt istentisztelet, ahol Lukács evangéliumát olvastuk, amikor Jézus imádkozni tanít, Itt nem párhuzamot von, nem is szembe állítja a két összehasonlítani kívánt példát, hanem azt mondja, mennyivel inkább.

„Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, * 12 vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki? 13 Ha tehát ti gonosz léteketek tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.”

Ma egy párbeszédet nézünk, hallgatunk, figyelünk meg, Jézus és a nép, a gyülekezet, a hallgatóság, a tömeg között. Kik ők? Az 5000 ember megvendéglése után Jézust mint tanítót követő gyülekezet. Mindenki ismeri, szereti, felnéz rá. Jézus népszerű tanító, próféta a körökben. János evangéliumában ez az egyik legnagyobb jel, azok közül a jelek közül, amik Jézusra, mint üdvözítőre utalnak. Azért nem konfliktusmentes a helyzet, mert előzőleg Jézus hiába magyarázza, hogy nem önjelölt messiás, hanem tanúskodik róla, az Atya, az írások, és a cselekedetei. De a csodálatos kenyérszaporítás után ezt halljuk a néptől: „Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba.” (Jn. 5,14) Meg is akarják tenni királynak, ezért elvonult.

Majd a tengeren járva jelenik meg a tanítványoknak, segíti őket célba: „Én vagyok, ne féljete!”

Amikor megtalálták a tenger túlsó partján, megkérdezték tőle: Mester, mikor jöttél ide?
„26 Jézus ezt válaszolta nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok.

27 Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Atya Isten.

28 Ekkor megkérdezték tőle: Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?

29 Jézus ezt felelte nekik: Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.

30 Erre megkérdezték tőle: És te milyen jelt mutatsz, hogy miután láttuk, higgyünk neked? Mit cselekszel?

31 Atyáink a mannat ették a pusztában, ahogyan meg van írva: „Mennyei kenyeret adott nekik enni.” [2Móz 16,4.13-15](#) ; [Zsolt 78,24](#)

32 Jézus pedig így válaszolt nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret.

33 Mert az Isten kenyere a mennyből száll le, és életet ad a világnak.

34 Erre ezt mondták neki: Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!

Én vagyok az élet kenyere. [1Kor 10,3-5](#)

49 Atyáitok a mannat ették a pusztában, mégis meghaltak.

50 De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon.

51 Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”

Mit mond Jézus az öt kereső tömegnek a kenyérszaporítás utáni napon, amikor újra megkeresik? *Bizony-bizony mondom néktek, nem azért kerestek, mert jeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az emberfia ad majd nektek. (Jn.6,26-27)*

A felolvasott igeszakaszban Jézus nem is a tömeg kérdésére válaszol. Úgymond rögtön a lényegre tér. Tudja, hogy mi mozgatja őket, hogyan működnek, de nem ítéli el őket, viszont próbálja őket tanítani.

-Több az élet a testnél. Van ám lelketek is! Nemcsak ez a földi élet van, hanem van mennyország is! Arra is gondoljatok!

Ne veszendő ételért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek.

A Károli fordítás szerint: Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd néktek;

-Jó, jó, de hol van még az örök élet, nekünk meg most korog a gyomrunk.... Ma vannak problémáink, betegségeink, céljaink, amiket kitűztünk magunknak. Elintézni, biztosítani valónk. Mint a királyi menyegzőn. Keressük a kifogásokat, miért ne figyeljünk most Jézusra Egyébként is minden napnak megvan a maga baj, nem? Na jó, azért mégis visszakérdeznek, mert azért még friss bennük a csoda és a kenyér élménye:

„Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?” (28)

A hallgatók félreértették a „**Fáradozatok**” szót. Ezt ők konkrét cselekedetnek, munkálkodásnak értik. „**Mit tegyünk**, hogy Istennek tetsző **dolgokat cselekedjünk?**” Kicsit olyan mintha, vagy nem akarnák megérteni, mert tele vannak a saját elgondolásaikkal, a régi berögzött sémáikkal, vagy a megfoghatatlan fáradozást konkrét célra, teljesítményre akarnák lebontani. Mit kell tennem hogy elnyerjem? Kérdi a gazdag ifjú is és. Nikodémus is. Azt hisszük, hogy ez egy adok, kapok történet, mi adunk valamit és cserébe Isten is ad. Pedig Jézus a testi kenyérért/eledelért való fáradozás helyett egy magasabb célra való törekedésre irányítja a figyelmüket. Miért töröm magam? Mi az igazán fontos?.

Olyan, mintha ők is csavarnának egyet gondolatban azon, amit Jézus mondott. Az örök élet ajándékáért meg kell dolgozni? Valami jót kell tenni? Mit tegyünk? Ilyet nem mondott Jézus. *Krisztus arra biztatja az embereket, hogy elméiket komolyan az örökéletről való elmélkedésre használják, ahelyett, hogy a világhoz ragaszkodnának, amit tenni szoktak.*¹

Nagyon fontos tehát, hogy foglalkozzunk Isten igéjével. Ha tanítványai vagyunk Jézusnak, tanuljunk is tőle. A tanulás munka, agymunka. Legyen szó zenetanulásról, érettségire, felvételre vizsgára való készülésről vagy konfirmációról.

*„Az az Istennek tetsző dolog, hogy **higgyetek abban, akit ő küldött**”*

Jézus az ő fogalmukat, **dolog** használja, de egy olyan kontextusban, ami ellentmondásosnak látszik. Azt tenni, hogy hiszek? A hit munka? Vagy hitből jövő munka, munkálkodás, fáradozás, állhatatosan, kitartóan fáradságot nem kímélve. Jó, hinni kell, ezek szerint. De miben? Mit? Kinek kell hinni?

Ezt fogalmazzák meg a következőben:

És te milyen jelt mutatsz, hogy miután láttuk, higgyünk neked? Nem kinek, hanem **kiben!**

A hit nem a látható dolgokról szól, mert ahhoz nem szükséges a hit amit látunk. *A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.* (Zsid.11,1)

Tehát szegény tömeg, vagy szegény Jézus: nem sikerül megtalálniuk a közös nyelvet. Pedig itt már a lényeg hallhatjuk. Higgyetek Jézusban, aki az örök élet eledelét adja, akit Isten maga küldött. Ezután egy vita veszi kezdetét a mannáról, ami látható táplálék volt a zsidóság számára, és egyben mennyei kenyér. Érdekes, hogy a hallgatóság hozza fel ezt a példát. Egy ideig úgy látszik nyomon vagyunk, végre van valami közös gondolat, kép, történés, amibe mindketten bele tudnak helyezkedni. Jézus hatalmas türelemmel próbálja meg újra értelmezni, megmagyarázni, finomítani, árnyalni a képet hogy „nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám **adja** nektek az **igazi** mennyei kenyeret. Nem az a lényeg, ami

¹ http://www.refkossuthter.hu/sites/default/files/fajlok/kalvin_janos-ev_1.pdf

volt, hanem az, ami most **van**. *„Mert az Isten kenyere a mennyből száll le és életet ad a világnak.” (33)* a manna csak szimbolikus, előképe Jézusnak a valóságosan mennyei kenyérnek. A hallgatóság még nem érti. Isten kenyere a mennyből és életet ad! Szerintem a manna képe marad a fejükben, meg a tegnapi csodakenyerek.

Szuper, akkor kérjük, jöhet: *„Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!”* hangzik a kérés *„Én vagyok az élet kenyere”* Most vesztette el a hallgatóságot, de mivel még azt gondolják, hogy valami jóban lehet részük, még nem hallják meg igazán, amit Jézus az imént mondott Én vagyok az élet kenyere. Ehhez még hozzáteszi:

„Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen.” Most már teljesen nyíltan kendőzetlenül mondja el az igazságot. A tömegnek leesik a tantusz megértik, Jézus maga a kenyér, és ráadásul az ő teste az a táplálék, amit mindnyájunkért odaad, hogy mi elnyerjük az örök életet, ezt kell elhinni.

„Mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”

Ez az igazi húsvétra készítő ige. Krisztus azért jött, hogy életet adjon nekiünk.

Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa, kezdi rögtön hirdetni Jézus is a szolgálata elején. Arra próbálja újra és újra felhívni a hallgatósága figyelmét, hogy közel van az az idő, amikor Isten a Messiás által helyreállítja a mennyei királyságot, amiről a próféták által szólt. De addig nem tudnak a mennyeiekre figyelni, amíg meg nem térnek, a mennyeit csak hittel lehet megragadni, ahhoz pedig szükséges újjászületni

Nikodémusnak mondja Jézus:

„ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” J(n. 3,3)

Újonnan kell születni. A böjti időszakban, ezt talán a legfontosabb tisztázni. Van-e örök életünk? Én úgy tanultam, hogy van egy földi életünk, a biosz, és egyszer majd lesz egy új teremtés, dzoé.

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.”
(II.Kor.5,17)

Azért is vált olyan fontossá számomra, mert előző napon a bibliaórán, Nikodémus történetét vettük, és a megtérésről beszélgettünk. Én egyfajta új identitásról, látásmódról beszéltem, amit a hit által, Krisztus érdeméért, kegyelmet nyert ember tapasztal meg amikor kapja a Szentlélek ajándékát. Ennek a jövőben megvalósuló új teremtésnek lehetünk Krisztus kereszthalála és feltámadása révén már itt és most az Ő Szentlelke által a részesei.

Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa.

Jézus kereszthalálával és feltámadásával megnyitotta a mennyország kapuját. Ahogy tavasszal kinyitom az ablakot és beárad a fény a friss levegő a madarak csiripelése a tavaszi szél, úgy

árad a világba, Isten helyreállított tökéletes világa. Jöjjön el a Te országod, imádkozzuk. Közben tudjuk, hogy részben Isten pünkösdkor kiáradt Szentlelke által, már most itt köztünk, bennünk van.

Itt azonban kettéválik a történet. A hallgatóság egy része, köztük sok tanítvány is, így szóltak: *„Kemény beszéd ez, ki hallgathatja őt?”* és *„Ettől fogva a tanítványai közül sokan visszavonultak.”*

Kérdés, hogy úgy kemény, hogy értem, de nekem erre nincs szükségem, vagy kemény beszéd, mert értem, de nem vagyok elég erős, hogy komolyan vegyem, vagy ez már végképp meghaladja a gondolataimat, és odébb állok. Valamilyen módon vagy elfogadjuk, vagy elutasítjuk ezt az ételt, ami az életet jelenti.

Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől:

„Vajon ti is el akartok menni?”

Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.

És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje”

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

Adja Isten, hogy, ha még nem döntöttünk, ne habozzunk tényleg kérni imádságban ezt a táplálékot ami az életre táplál, életet táplál belénk, és akkor nekünk is fontossá válik majd, hogy Jézusra hallgassunk. Mert már más perspektívából látjuk az életünket. Nem több lemondásra, erkölcsre, vallásosságra, böjtre van szükségünk. Akkor lesz étvágyunk, hallásunk a tiszta tanításra, lelki eledelre.

Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.

És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje”

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

Visszatérve a kiindulási kérdésre: Kire hallgassunk? Kit idézzünk? Kit/Kire nézzünk?

Jézus is megkeresztelkedett, vette az újjászületés fürdőjét. Víz, szél, galamb, mind a Szentlélek szimbólumai. Ő Istent hallgatta, vele volt folyamatos közösségben, imádságban, és Róla tett tanúbizonyságot, nemcsak Ő maga szava, tanítása és cselekedetei csodái jelei, gyógyításai által, hanem maga Isten is:

És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből; és ímé az egek megnyilatkoznak néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájőni mintegy galambot és ő reá szállani.

És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.(Mt.3,17)

És a megdicsőülés hegyén is:

Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé szózat lőn a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok. (Mt.17,5)

Azért jött, hogy utat mutasson az Atyához, SZÓBAN és CSELEKDETBEN

Tehát van szükség a szavakra és van szükség a cselekedetekre, de teljesen mást hall, máshogy hall, lát és érez, az, aki Krisztusban új teremtés, mint aki még nem.

Aki viszont kapott új szívet, újjászületett, megmosdott víztől, Lélektől, szükséges hogy táplálja az új életet magában, elég ha a lábát megmossa. Időt tölt Isten Igéje, mellett Jézus keblére hajtja fejét, kitarja szíve ablakát a mennyei szép, illatos tavaszra.

Mielőtt kinyitom az újságot, bekapom a reggelimet, megmosom a fogamat, gondoljak az élet kenyerére, arra a kösziklára, ami az igazi tudás, az örök életre vezérlő szó, és tett, IGE

Legyen ez a leghitelesebb forrás, tanítás, vélemény, kritika, gyógyír, nekem és a felebarátomnak is. Jézus arra bátorít, hogy merjem Őt az első helyre tenni, mint újságíró, pápát, királyt, testvért, barátot. Benne nem fogok csalódni. „Benned mindent meglelek!” Igaz, hogy Ő nem fog magáról tökéletes instagram képet készíteni, youtube videóban edzőcipőkről beszélni, hanem megmosta a tanítványai lábát, szeretettel szól, és cselekszik a mi életünkben is.

Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok. (Mt.17,5)

Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.

Ámen

Némethné Scherman Piroska Mária. Zwolle, 2020 márc. 8-án